

Naslov originala:
Laini Taylor
DAYS OF BLOOD & STARLIGHT

Copyright © 2012 by Laini Taylor
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2017

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Jelena Radojičić

LEKTURA I KOREKTURA:

Milica Rakić

DIZAJN KORICE:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.111(73)-31

ТЕЈЛОР, Лејни, 1971-

Ćerka magije. Deo 2, Dani zvezda i krvi/Lejni Tejlor; [prevod Jelena Radojičić]. – Beograd: Publik Praktikum, 2017 (Zemun: Alpha print). – 432 str.; 20 cm

Prevod dela: Daughter of Smoke & Bone. Days of Blood & Starlight/Laini

Taylor. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6035-489-3

COBISS.SR-ID 248258060

LEJNI TEJLOR

DANI
ZVEZDA
I KRVI

*Za Džima,
Do kraja*

*Nekada davno,
anđeo i đavo zajedno su držali jadicu.*

Kada je pukao, podelio je svet na dva.

DEVOJKA NA MOSTU

Prag, početak maja. Nebo nad bajkovitim krovovima je posivelo, a čitav svet je pratio situaciju. Sateliti su podešeni tako da nadziru Karlov most, u slučaju da se... posetioci... vrate. Neobične stvari su se i ranije događale u ovom gradu, mada ne toliko neobične. Barem ne otkako postoji snimanje koje bi tako nešto dokazalo. Ili izmuzlo.

„Molim te, reci da ti se piški.”

„Šta? Ne. Ne, ne piški mi se. Nemoj ni da me pitaš.”

„Ma daj. Ja bih to sama uradila da mogu, ali ne mogu. Žensko sam.”

„Znam. Život nije fer. Ipak, nećeš me nagovoriti da pišam na Karuinog bivšeg dečka.”

„Šta? Nisam uopšte htela to da te pitam.” Kao da govori nešto potpuno normalno, Zuzana objasni: „Samo hoću da piškiš u balon, a ja ću ga baciti na njega.”

„Oh.” Mik se pravio da razmišlja o tom predlogu otprilike sekundu i po. „Ne.”

Zuzana ispusti glasan uzdah. „Dobro. Ali da znaš da je zaslužio.”

Meta je stajala tri metra dalje, okružena čitavom svitom novinara iz celog sveta, davao je intervju. Nije mu to bio prvi intervju. Nije bio ni deseti. Zuzana je prestala da broji. Ovaj je, ipak, bio posebno iritantan jer ga je davao na stepeništu ispred Karuine zgrade, koja je već bila privukla prilično pažnje raznih policijskih i bezbednosnih

agencija, i bez razvlačenja adrese po svim mogućim vestima.

Kaz je vredno radio na tome da postane poznat kao bivši dečko 'devojke s mosta', kako su nazvali Karu u svetlu ove nesvakidašnje gužve, zbog koje su sve oči na svetu bile uprte u Prag.

„Anđeli”, uzdahnula je jedna reporterka, mlada i lepa – mešavina tipične manekenke i plaćenog ubice – kao što TV reporterka i treba da izgleda. „Da li Vam je uopšte palo na pamet?”

Kaz se nasmeja. Dok se smeja, Zuzana ga je imitirala. Unapred je znala kako će se on nasmejati. „Šta, mislite da li sam znao da zaista postoje anđeli, ili da je moja devojka na strani loših anđela?”

„Bivša devojka”, proskita Zuzana.

„Pa, i jedno i drugo”, nasmeja se reporterka.

„Ne, nisam znao, ništa od toga”, priznao je Kaz. „Ali s Karu se uvek događala neka misterija.”

„Na primer?”

„Pa ne možete da verujete koliko je bila tajnovita. Mišlim, ne znam čak ni koje je ona nacionalnosti, ni kako se preziva. Ako uopšte ima prezime.”

„A Vama to nije smetalo?”

„Ne, to je bilo kul. Lepa, misteriozna devojka? U čizmama je nosila nož, i govorila je sve te jezike, i uvek je crtala čudovišta u svojoj...”

Zuzana doviknu: „Ispričaj kako te je bacila kroz prozor!”

Kaz je pokušao da je ignoriše, ali reporterka je to čula. „Je l' to istina? Da li Vas je povredila?”

„Pa nije da je to najbolja stvar koja mi se ikad desila.” Vreme je za šarmantni smeh. „Ali nisam bio povređen. Sam sam kriv, pretpostavljam. Preplašio sam je. Nisam namera-vao, ali bila je pre toga u nekoj borbi, i bila je razdražljiva. Sva je bila krvava, i bosa je išla po snegu.”

„Kakav užas! Da li Vam je rekla šta se dogodilo?”

Zuzana opet doviknu. „Ne! Nije stigla, jer je morala da ga izbaci kroz prozor!”

„Zapravo, bila su to vrata”, rekao je Kaz, bacivši pogled prema Zuzani. Pokazao je na staklena vrata iza sebe. „To su ta vrata.”

„Baš ova ovde?” Novinarka je bila ushićena. Pružila je ruku i dodirnula ih, kao da to nešto znači – kao da je staklo, koje je stavljeno umesto onog koje se rasprсло kada je na njega naletelo telo lošeg glumca, bilo neki važan simbol za ceo svet.

„Molim te?” pitala je Zuzana Mika. „Stoji tačno ispod balkona.” Imala je ključeve Karuinog stana, što je ispalo zgodno da bi sklonila sveske svoje prijateljice odatle pre nego što ih se neki inspektor dokopa. Karu je želela da ona živi ovde, ali trenutno, zahvaljujući Kazu, to je postalo preveliki cirkus. „Vidi.” Pokazala je Zuzana prstom. „Palo bi mu pravo na glavu. A ti si popio onoliko čaja...”

„Ne.”

Novinarka je sasvim prišla Kazu. Zaverenički. „Dakle. Gde je ona sada?”

„Ozbiljno?” promrsi Zuzana. „Kao da on zna. Kao da je već dvadeset pet puta to prećutao novinarima, samo zato što čuva tu strogo poverljivu informaciju baš za nju?”

Kaz je slegnuo ramenima na stepeništu. „Svi smo to videli. Odletela je.” Odmahnuo je glavom kao da ne može da veruje, i pogledao pravo u kameru. Izgledao je mnogo bolje nego što zaslužuje. Zbog Kaza je Zuzana poželela da je lepota nešto što nestaje kada se ponašamo loše. „Ona je odletela”, odglumio je čuđenje dok je to ponavljao razrogačenih očiju. Nastupao je na ovim intervjuima kao u pozorištu: ista predstava iznova i iznova, s malim improvizacijama, u zavisnosti od pitanja. Počelo je da smara.

„A Vi stvarno nemate predstavu gde je mogla da ode?”

„Ne. Ona je uvek odlazila, ne bi je bilo daniima. Nikada nije govorila gde je bila, ali uvek je bila iscrpljena kada se vrati.”

„Mislite da će se vratiti ovog puta?”

„Nadam se da hoće.” Još jedan emotivni pogled u objektiv. „Znate, nedostaje mi.”

Zuzana zastenja, kao da je nešto boli. „Ohhh, neka ga neko uuućutka.”

Ali Kaz nije ućutao. Okrenuvši se prema novinarki, rekao je: „Dobro je samo to što ovo mogu da iskoristim u svom poslu. Čežnja, čuđenje. Zbog toga gluma postaje dublja.” Drugim rečima: *Dosta smo pričali o Karu, sad ćemo malo o meni.*

Novinarki se to svidelo. „Dakle, Vi ste glumac”, zacvrkutala je, i Zuzana više nije mogla da izdrži.

„Idem”, rekla je Miku. „Možeš da zadržiš čaj u svojoj bešici. Snaći ću se.”

„Zuz, šta si...” započe Mik, ali već je krenula. On je krenuo za njom.

Kazimir je trebalo da bude zahvalan Miku kada mu je, tri minuta kasnije, roze balon sleteo pravo na glavu. Ono što se prosulo po njemu ipak nije bio ‘čaj iz bešike’, već parfem. Nekoliko bočica, pomešanih s praškom za pecivo, koje su ga pretvorile u finu, lepljivu pastu. Pokvarilo mu je frizuru i opeklo ga po očima, a izraz njegovog lica bio je neprocenjiv. Zuzana je to znala jer, iako intervju nije išao uživo, televizijska kuća je odlučila da ga prikaže.

Mnogo puta.

Bila je to pobeda, ali nije se zbog toga osećala ispunjeno. Kad god je pokušala da telefonom dobije Karu – otprilike osamdeset šest hiljada i četrsto puta – dobila je samo govornu poštu, i Zuzana je znala da nema svrhe. Njena najbolja prijateljica je nestala, verovatno je u drugom svetu. Čak ni stalno prikazivanje Kaza kako uzdiše s krunom od parfemisane paste na glavi i rozih parčića balona nisu mogli to da joj nadoknade.

Mada, mokraća bi sigurno mogla.

PEPEO I ANĐELI

Nebo iznad Uzbekistana, iste noći.

Portal je bio procep u vazduhu. Vetar se iskradao kroz njega u oba smera, zviždeći kao kad vazduh uvlačite kroz zube, a tamo gde su se ivice preklapale nebo jednog otkrivalo je nebo drugog sveta. Akiva je posmatrao međusobnu igru zvezda duž proreza, pripremao se da prođe. S druge strane, svetlucale su zvezde Eretza, čas ih vidi, čas ne vidi, pa ih opet vidi, pa ne vidi. I on je bio čas vidljiv, čas nevidljiv. Stražari će ga čekati s druge strane, i nije mogao da se odluči da li da se pokaže.

Šta ga čeka kada se vrati u sopstveni svet?

Ako su ga njegovi brat i sestra proglasili za izdajnika, stražari će ga zgrabiti čim ga ugledaju – barem će pokušati. Akiva nije hteo da veruje da bi ga Hazael i Liraz odali, ali jasno se sećao kako su ga poslednji put pogledali: Liraz je bila besna zbog njegove izdaje, Hazael je u sebi bio zgrožen.

Nije smeo da rizikuje da ga uhvate. Proganjao ga je još jedan poslednji pogled, oštiji od njihovog, koji mu je bio upućen kasnije.

Karu.

Dva dana ranije ostavila ga je za sobom u Maroku, osvrnuvši se ka njemu još jednom s tako zastrašujućim pogledom da gotovo da je poželeo da ga je umesto toga ubila. To što je bila tužna nije bilo najgore u njenom pogledu. Bila je to njena *nada*, njen prkos, uzaludna nada da to što

joj je rekao ne može biti istina, dok je on znao, apsolutno i potpuno beznadežno, da jeste.

Himere su uništene. Njene porodice više nema.

Zbog njega.

Akivu je izjedala ta muka. Uzimala ga je, zalogaj po zalogaj, i osećao je baš svaki – svaki put kada bi mu otkinula deo, kako ga ta patnja melje zubima, nije mogao da se probudi iz košmarne istine onoga što je uradio. Baš tada, Karu je možda stajala do članaka u pepelu svog naroda, sama u crnim ruševinama Loramendija. Ili, još gore od toga, možda je bila s tom stvari, s Razgutom, koji ju je odveo natrag u Eretz. Šta će biti s njom?

Trebalo je da ih prati. Karu nije razumela. Svet u koji se vraćala nije bio onaj kojeg se sećala. Tamo neće pronaći ni pomoć ni utehu – samo pepeo i anđele. Patrole anđela, po nekada slobodnoj zemlji, bile su brojne, a sve preživеле himere bile su u lancima, robovlasnici su ih bičevima gonili na sever. Bila bi primećena – kako bi uopšte nekome pro-makla devojka s kosom boje lapisa koja klizi kroz vazduh, bez krila? Ubiće je, ili zarobiti.

Akiva je morao da je pronađe pre drugih.

Razgut je tvrdio da zna jedan portal. Znajući šta je on – jedan od palih anđela – verovatno i jeste znao. Akiva je pokušao da prati njih dvoje, bezuspešno, i naposljetku nije imao izbora, morao je da se okrene i odleti prema portalu koji je sam ponovo otkrio: baš ovaj pred kojim je stajao. Za vreme koje je izgubio dok je preleteo okeane i planine, svašta je moglo da se dogodi.

Odlučio se za nevidljivost. Cenu magije je platio lako. Nije bila besplatna; cena je bio *bol* kojeg je Akiva imao u izobilju zahvaljujući svojoj staroj povredi. Nije mu bio problem da ga podnese i zameni za količinu magije koja mu je potrebna da izbriše svoju pojavu u vazduhu.

Zatim je krenuo kući.

Promena pejzaža je bila neznatna. Planine ovde bile su slične planinama tamo, iako su u ljudskom svetu u daljini

sijala svetla Samarkanda. Ovde nije bilo nikakvog grada, samo jedna osmatračnica na planinskom vrhu, par anđela stražara koji se šetkaju tamo-amo duž zida. Ono što je odavalo da je to Eretz bila su dva meseca na nebu, jedan svetao, i drugi, fantomski mesec, koji se jedva nazirao.

Nitid, svetlija sestra, za himere je bila boginja gotovo svega – svega sem ubica i tajnih ljubavnika. Oni su pripadali Elai.

Elai. Akiva se zgrčio čim je ugledao. *Tebe znam, anđele*, možda mu je šaputala. Nije li živio čitav jedan mesec u njenom hramu, pio iz njenog svetog izvora, pa čak i krvario u njega, onda kada ga je Beli Vuk zamalo ubio?

Boginja ubica je okusila moju krv, pomislio je, i zapitao se da li joj se dopala, pa je poželela još.

Pomozi mi da se uverim da je Karu dobro, i možeš da uzmeš sve do poslednje kapi.

Leteo je na jugozapad, strah ga je vukao kao na udici, sve brže kako je sunce počelo da izlazi, a strah se pretvarao u paniku da će stići suviše kasno. Zakasniće i... šta? Pronaći je mrtvu? Nije mu izlazilo iz glave sećanje na Madrigalino pogubljenje: tup udarac njene glave koja je pala, zveket njenih rogova koji su sprečili da se skotrlja s gubilišta. U njegovim mislima više nije bila Madrigal, već Karu, ista duša u drugom telu, bez rogova koji bi sprečili da se njena glava skotrlja, samo neverovatna plava svila njene kose. Iako joj oči više nisu bile smeđe, već crne, one bi na isti način izgubile sjaj, ponovo bi gledale mrtvo, i ona bi bila mrtva. Opet. Opet i zauvek, jer sada više nije bilo Brimstouna da je vrati. Smrt je sada stvarno značila smrt.

Ako on ne stigne tamo. Ako je ne pronađe.

Napokon su se pred njim pojavile ruševine koje su nekada bile Loramendi, utvrđeni grad himera. Srušene kule, razvaljene zidine, ugljenisane kosti, sve razbacano na polju pepela. Čak su i gvozdene rešetke, koje su se nekada ndvijale nad gradom, bile razdvojene ustranu, kao rukama bogova.

Akiva je osećao kako mu se srce steže. Leteo je iznad ruševina, tragao za odbljeskom plave boje u tom sivom prostranstvu koje je predstavljalo njegovu monstruoznu pobjedu, ali nije ugledao ništa.

Karu nije bila tu.

Tragao je čitavog dana, i sledećeg, u Loramendiju i oko njega, grozničavo se pitajući gde je mogla da ode. Pokušavao je da ne misli na to šta je moglo da joj se dogodi. Ipak, mogućnosti su postajale sve strašnije kako su prolazili sati, a njegovi strahovi su se smenjivali kao u košmaru koji je oslikavao sve strašne stvari koje je ikada video i uradio. Slike su same navirale. Opet i opet, pritiskao je oči dlانovima da ih otera. Ne Karu. Ona mora da bude živa.

Akiva jednostavno nije mogao da podnese pomisao da će je naći bilo kakvu sem živu.

GOSPOĐICA RADIJSKA TIŠINA

From: Zuzana <rabidfairyy@shakestinyfist.net>

Subject: Gospođica Radijska Tišina

To: Karu <bluekaru@hitherandthithergirl.com>

Dakle, gospođice Radijska Tišino, pretpostavljam da si otišla i da ne dobijaš moje VEOMA VAŽNE PORUKE.

Otišla u DRUGI SVET. Uvek sam znala da si čudna riba, ali nisam ni slutila da će doći do ovoga. Gde si ti, i šta radiš? Nemaš pojma kako me ovo ubija. Kako je tamo? S kim si? (Akiva? Molim lepo?) I, ono najvažnije, ima li tamo čokolade? Pretpostavljam da nema interneta, i da ti nije baš lako da skokneš nazad i posetiš me. *Nadam* se da sam u pravu, jer ako otkrijem da se vucaraš okolo a nisi došla do mene, mogla bih da odlepim. Mogla bih da isprobam ono, znaš ono, što ljudi rade kada im glupavo curi iz očiju – kako se ono zove? *Plakanje*?

U stvari, NE. Mogla bih umesto toga da te udarim i verujem da mi nećeš uzvratiti udarac zbog toga što sam ovako neodoljivo malena. Bilo bi to kao da udaraš *dete*.

(Ili jazavca.)

Kakogod. Ovde je sve u redu. Gađala sam Kaza parfemskom bombom, to je bilo na TV-u. Objavljujem tvoje sveske pod svojim imenom i izdala sam tvoj stan gusarima. Smrdljivim gusarima. Pridružila sam se kultu anđela, i uživam svakog dana u grupnoj molitvi i DŽOGIRAM da budem u formi kad budem navukla na sebe opremu za slučaj apokalipse koju, naravno, nosim sa sobom sve vreme, za svaki slučaj.

Šta još imam da ti kažem? *čupkam usnu*

Iz poznatih razloga, gužve su veće nego ikad. Nisam ni znala da sam toliki mizantrop. Mržnja izbija iz mene kao u crtaću. Uzimam dobre pare na lutkarskoj predstavi, ali mi postaje dosadno, da ne spominjem da igram balet kao da sutra ne postoji – što i jeste tačno, ako su ovi iz sekte u pravu.

(Jej!)

Mik je divan. Bila sam malo uznemirena (*hm*), i znaš šta je uradio da me oraspoloži? Znaš, ispričala sam mu kako sam, kad sam bila mala, potrošila sve žetone na vašaru, pokušavajući da osvojim tortu, jer sam stvarno, stvarno želela da sama pojedem celu – ali nisam je osvojila, a kasnije sam saznala da sam mogla da kupim tortu, a da mi ostanu žetoni za vožnje. To mi je bio najgori dan u životu. Dakle, on je organizovao igru samo za mene! S brojevima na podu i muzikom, i sa CELIH ŠEST TORTI, a kada sam ih SVE osvojila, odneli smo ih u park i hranili jedno drugo onim najdužim

viljuškama otprilike pet sati. To mi je bio najbolji dan u životu.

Dok se ti ne vratiš.

Volim te, i nadam se da si dobro i da si srećna i da tamo, gde god to bilo, neko (Akiva?) i tebi organizuje vašarske igre, ili već radi nešto što vatreni momci anđeli rade za svoje devojke.

Ijubim/bijem

Zuz